

Erdélyi Z. János

Tükörben

Vélem szemben ülök.
 Irigylem azt, aki néz.
 Anyag és lélek nélküli kép.
 A fényes üveglapon
 át nem juthat a fény sem,
 s az érzéseknek is gátját állja a foncsor.

Én is nézem *őt-magamat*,
 aki engem néz.
 Töprengek:
 milyen is lehet annak,
 aki nincsen?
 Boldog bizonyára,
 hisz a nem-lét
 nem fáj,
 nem gyötri hiány sem -
 nincs vele gond.

Vélem szembe ülök.
 S onnan *túlról* is fürkészem magamat:
 hűsen csillog bennem a jég-úr,
 s *nem érzem az érzést*,
 ami engem amúgy -
 szemközti létem-lényem
 állapotából ítélve -
 szüntelen izzít.

Lassanként éledez bennem a valóság:
 játék vagyok én csak,
 a fény játéka -
 s önnön szememben a fény játékai szültek.
 hogy érzületlenül éljem
 másik-magam emberi létét -
léttelenül...
embertelenül...

Enyészet

Tátongó tekintetű
 színes üveg-szentek
 szemén át néz be
 festett ablakokon
 templom-mélybe
 a Nap.

Fonnyadt arcok
 áhítat-árkaiban
 múltba-merítkező gondolatok
 fakó foszlányai gyülekeznek,
 s imába szenderült kezek
 ráncos pergamenjeire
 a múlandóság szálkás jeleit rója
 opál-mosolyok
 fahéj illatú titka mögött
 az Enyészet.